

R.K. Parochie
Paus Johannes XXIII

Heilige Suitbertus
parochie west betuwe

Gedichten bij een uitvaart

Gedichten bij een uitvaart

R.K. Parochie Paus Johannes XXIII
Loerikseweg 12
3991 AD Houten

R.K. Parochie Heilige Suitbertus
Ridderstraat 198
4101 BK Culemborg

Geachte lezer,

De omstandigheden waarbij u dit boekje onder ogen heeft gekregen, zijn getekend door groot verdriet. U bent geconfronteerd met de taak een afscheid te regelen voor een dierbare overledene.

Onze parochies willen u bij het kiezen van teksten en liederen voor de afscheidsplechtigheid behulpzaam zijn door voorbeelden aan te reiken. We hebben vier bundels samengesteld:

- Lezingen bij een uitvaart;
- Lieder en bij een uitvaart;
- Voorbeden bij een uitvaart;
- Gedichten bij een uitvaart.

De bundels kunt u downloaden vanaf onze websites:

- www.pj23.nl/informatie/show/161
- www.suitbertusparochie.nl/informatie/show/161

In de bundel die u nu leest vindt u voorbeelden van gedichten en teksten die passen bij een uitvaart. We hebben ze geclusterd rond enkele kernbegrippen en thema's, wat mogelijk kan helpen bij het vinden van een passend gedicht. In een afscheids-plechtigheid is een gedicht optioneel.

Wij hopen van harte dat u, door het zelf mede kunnen samenstellen van deze afscheidsviering, zich gesterkt en bemoedigd weet in het eer brengen aan uw dierbare overledene.

Pastoraal team van de gezamenlijke parochies
Paus Johannes XXIII en Heilige Suitbertus

Colofon

Dit is een uitgave van R.K. Parochies Paus Johannes XXIII en Heilige Suitbertus
Versie november 2017 - www.pj23.nl - www.suitbertusparochie.nl

Inhoudsopgave

VERDRIET, ONGELOOF.....	11
1. Verdriet	11
2. Waarheen.....	11
STILTE	12
3. Stil word ik in mijzelf.....	12
4. Stil-zijn	13
GELOOF, HOOP, LIEFDE	14
5. De bomen.....	14
6. De boot.....	14
7. Een verhoord gebed.....	15
8. Een nieuw begin.....	15
9. Gebed voor een gestorvene	16
TROOST, POSITIVITEIT	17
10. Ik heb een steen verlegd.....	17
11. Ik weet iets goeds van jou	17
12. Troost	18
DANKBAARHEID, HERINNERING	19
13. Afscheid.....	19
14. Een witte roos	20
15. Iedere dag	21
16. Vergeet de mooie dagen niet	22
VOORTLEVEN	23
17. A Dieu	23
18. Als ik ga.....	23
19. Dacht je	24
20. Eeuwig leven voor jou.....	24
21. Krachtiger dan de dood	25
22. Ook morgen zal de zon opgaan	26

23. Uit ons licht	27
24. Weg	27
AFSCHEID.....	28
25. Afscheid.....	28
26. Afscheid nemen	29
27. Groet	30
LANGDURIG ZIEKBED	31
28. Afscheid.....	31
DEMENTIE.....	32
29. Dement.....	32
30. Lege geest	33
PLOTSSELINGE EN ONBEGRIJPELIJK DOOD.....	34
31. Een laatste afscheid bij een plotselinge dood.....	34
ZELFGEKOZEN DOOD.....	35
32. Gemengde gevoelens	35
33. Waarom?.....	36
34. Wat zouden wij nog zeggen?.....	37
OVERLEDEN KIND.....	38
35. Alle grote mensen huilen.....	38
36. Doodgeboren kindje	38
37. Een kind duurt eeuwig.....	39
38. Er moet iemand zijn	39
39. Gebalde vuistjes.....	40
40. Ik stuur je een brief aan een rode ballon	40
41. Je naam	41
42. Onmogelijk	42
43. Sterrenkind.....	42
44. Vlieg mijn kind.....	43
45. Waarom?.....	44

46. Zo kort	44
LEVENLOOS GEBOREN KIND	46
47. Niemandslaan	46
OVERLEDEN JONGERE	47
48. Hier kon jij niet bloeien.....	47
49. Verder leven in ons	48
OVERLEDEN PARTNER	49
50. Adieu	49
51. Afscheid.....	50
52. Blijven gedenken.....	51
53. Blik.....	51
54. Het einde is geen einde	52
55. Huil niet.....	52
56. Ik draag jou rond.....	53
57. Mijn hand op die van jou	53
58. Onvervangbaar.....	54
59. Over de dood heen	54
60. Speciaal voor jou	55
61. Tot aan de poort	55
62. Wensenlicht	56
OVERLEDEN OUDER	57
63. Als een zuchtje van de wind	57
64. Als je je vader verliest	58
65. Als je vader er niet meer is	58
66. Dag kleine vrouw	59
67. Eer	60
68. Hij was geen prater	60
69. Moeder.....	61
70. Moeder.....	61
71. Moeder.....	62
72. Moeder.....	63

73. Ouders.....	64
74. Vader.....	64
75. Vader.....	65
OVERLEDEN OPA / OMA	66
76. Gedicht voor opa/oma.....	66

VERDRIET, ONGELOOF

1. Verdriet

Wie het verdriet de ruimte geeft
een buur wil zijn,
een vriend wil zijn
zwijgen heeft geleerd,
stil kan zijn
nabij kan blijven

niet meer dan een woord
niet meer dan een hand
een woord van verstaan,
belangeloos
als een luisterend oor
die kan misschien troost zijn,
voor de mens gepijnigd door verdriet
wanhopig in zijn bestaan
niet wetend waarom
afgemat, verdoofd
en niet begrijpend
waarom juist hij...

2. Waarheen

Het is gebeurd
die mij zo dierbaar was
is elders nu
tot wie moet ik mij wenden?
De levenden?
Wat weten zij - de doden?
Zwijgen in hun duizend talen
waar is het licht
er is geen Klaagmuur meer
gordijnen blijven open
harten blijven dicht.

Dood en rouw
men wil ze beide liefst begraven
het leven leeft zich door.
Maar is het leven?
Kan leven zonder dood?
Kan open zonder dicht
lopen zonder afgelopen
donker zonder licht?
Gordijnen blijven open
harten blijven dicht.

STILTE

3. Stil word ik in mijzelf

Stil word ik in mijzelf.
Jou wil ik voelen in mij.
Ik hoor nauwelijks het geschuifel van de voeten.
Mensen zijn gekomen.
Van alle kanten.
Verbonden met jou waren ze.

Stiller word ik in mijzelf.
Verdoofd ben ik nog.
Niet te zeggen hoe ik mij voel.
Alles zo vreemd.
Ben ik dit zelf wel?
Zal het morgen niet gewoon een andere dag zijn?
Alsof er niets gebeurde?

Zo anders stil wordt het in mij.
Jou herinner ik mij.
Jouw gezicht voor mij.
Je zou nog zo een woord kunnen spreken.
Zo anders stil word ik nu.

Jouw naam klinkt.
Een kaars wordt ontstoken.
Jij licht in mij.
Jij licht voor mij.
Jou wil ik mij te binnenbrengen.

Zo stil wordt het nu...

Marinus van den Berg

4. Stil-zijn

Je denkt misschien dat je wat moet zeggen
je denkt misschien dat je me moet opvrolijken
je wilt me misschien weer zien lachen en genieten
je denkt misschien dat je me moet troosten en adviseren.

Wat ik vraag is dit:
wil je nog eens en nog eens
luisteren naar mijn verhaal
naar wat ik voel en denk.

Je hoeft alleen maar stil te zijn,
mij aan te kijken
mij tijd te geven.

Je hoeft mijn verdriet zelfs niet te begrijpen
maar, als het kan, slechts te aanvaarden
zoals het voor mij voelt.

Je luisterend aanwezig zijn
zal mijn dag anders maken.

Marinus van den Berg

GELOOF, HOOP, LIEFDE

5. De bomen

De bomen komen uit de grond
en uit hun stam de twijgen.
En iedereen vindt het heel gewoon
dat zij weer bladeren krijgen.
We zien ze vallen naar de grond.
Dan opnieuw weer groeien.
Zo heeft de aarde ons geleerd
dat al wat sterft, zal bloeien.

Toon Hermans

6. De boot

Die dag vertrok weer een boot uit de haven.
Waarheen?
Dat wist men ongeveer wel.
Wat men mee zou maken... wist niemand.
Hoe zou de zee zijn?
Kalm of stormachtig,
zou men andere boten zien?
En de wind?
Zat ie in de zeilen?
Zou het dobberen worden of
zou de boot zich krachtig
verplaatsen van land naar land?

Er zal zoveel spelen.
Niemand weet wat,
niemand weet hoe hard het worden kan,
niemand weet hoe mooi,
niemand weet.
We kunnen alleen vertrouwen
geloven in onze boot,
geloven in zijn opvarenden,

geloven en vertrouwen in elkaar
en weten dat liefde
een goede wind kan zijn
over woelige baren.

7. Een verhoord gebed

Ik vroeg om kracht
en God gaf mij moeilijkheden om me sterk te maken.
Ik vroeg om wijsheid
en God gaf mij problemen om me te leren ze op te lossen.
Ik vroeg om voorspoed
en God gaf me hersens en spieren om mee te werken.
Ik vroeg om moed
en God gaf me angsten om te overwinnen.
Ik vroeg om liefde
en God gaf me mensen met moeilijkheden om te helpen.
Ik vroeg om gunsten
en God gaf me kansen.
Ik kreeg niets waarom ik vroeg,
ik kreeg alles wat ik nodig had.

8. Een nieuw begin

De dood is een steen die rollen kan,
een pad door de zee voor alleman,
een nacht met een morgen in 't verschiet
een nieuw begin, een ander lied.

Een afscheid voor eeuwig zo zeggen de meesten,
een avond, maar zonder een morgen op til.
Maar zingend staan wij rond 'n graf want we weten
dat God niet de doden maar levenden wil.

Geen nacht als een ijsskoude steen op je lichaam,
geen tolgeld aan 't ijzeren noodlot betaald,

want God zal als morgenlicht over je opgaan:
een heden dat niet meer naar gisteren taalt.

De dood is een steen die rollen kan,
een pad door de zee voor alleman,
een nacht met een morgen in 't verschiet,
een nieuw begin, een ander lied.

9. Gebed voor een gestorvene

Jij, die leeft- in het licht
ik weet: je dood was een geboorte.
Jouw leven was voltooid,
je had geleerd wat je hier leren moest
en daarom ging je heen, terug
naar het stralende licht vanwaar
je eens gekomen was. Jouw dood:
een geboorte in het licht.
Ik zend jou al mijn liefde
ik denk aan jou hoe mooi,
hoe lief je wel kon zijn
Voel mijn dankbaarheid om alles
wat je mij gegeven hebt.
Ik weet: je bent gelukkig daar,
je wordt er lichtend licht.
Moge God je zegenen op jouw weg!
En straks, dan zie ik jou terug
als jij mij opwacht bij de grens.
Want liefde, sterker dan de dood,
blijft ons verbinden, nu en straks.
Dat God jou in Zijn Liefde bergt!

Hans Stolp

TROOST, POSITIVITEIT

10. Ik heb een steen verlegd

Ik heb een steen verlegd,
in een rivier op aarde.

Het water gaat er anders
dan voorheen.

De stroom van een rivier
houd je niet tegen,
het water vindt er altijd
een weg om heen.

Misschien eens gevuld
door sneeuw en regen,
neemt de rivier mijn kiezel
met zich mee.

Om hem dan glad en rond gesleten,
te laten rusten in de luwte van de zee.

Ik heb een steen verlegd
in een rivier op aarde.

Nu weet ik dat ik nooit
zal zijn vergeten.

Ik leverde bewijs van mijn bestaan,
omdat door het verleggen
van die ene steen de stroom
nooit meer dezelfde weg zal gaan.

Bram Vermeulen

11. Ik weet iets goeds van jou

Zou niet de wereld beter zijn
als iedereen die ik ontmoet zeggen zou:
ik weet iets goeds van jou
en dan spontaan iets goeds zou doen....

Zou 't niet fantastisch heerlijk zijn
als elke handdruk zeggen zou
-van harte en oprecht gemeend :
ik weet iets goeds van jou....

Zou niet het leven mooier zijn
als men 't goede steeds prijzen zou.
Want werkelijk: bij al het kwaad
is er zoveel goeds in mij en jou....

Zou 't niet een fijne houding zijn
als iedereen zo denken zou:
jij weet een beetje goed van mij
en ik, ik weet iets goeds van jou....!

Georgia Nighways

12. Troost

Ik vind geen woorden om het je te zeggen
hoe wij hem zullen missen allemaal.
Het diepst gevoel is moeilijk uit te leggen,
het hart spreekt een niet uit te spreken taal.
Dit sterven is zo moeilijk te verwerken,
zijn leven was ons allen zoveel waard
hij was een van die stille harde werkers
die iedereen, alleen zichzelf niet, spaart.
Ik vind geen woorden om je troost te brengen,
want hier zwijgt mijn verstand, mijn mond staat stil.
Wie kan zijn leven met één dag verlengen?
Het is precies zo lang als God het wil.
Ik weet niet, ik kan de zin niet vinden
van wat God met dit sterven heeft bedoeld.
Maar Jezus weende, toen de vriend, die Hij beminde
gestorven was. Hij weet wat je nu voelt.

Nel Benschop

DANKBAARHEID, HERINNERING

13. Afscheid

Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven.

Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.

Ik zal nog van je dromen
en je stem nog horen.

Ik kan niet begrijpen
dat jij weg bent, voorgoed.

Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven

Jij zult altijd met mij meegaan
op de levensweg.

Ik zal altijd heimwee naar je hebben.

Ik had je langer willen vasthouden.

Ik had je nog zoveel willen vragen.

Jij blijft een litteken
in mijn bestaan.

Jij blijft een teken
van liefde in mijn leven.

Jou gedenkend zal ik groeien
en krachtig worden.

Ik zal vol levensmoed verder gaan.

Jij onzichtbaar bij mij.

Marinus van den Berg

14. Een witte roos

Adem houdt op, warmte wordt kilte
diepe kilte als van dood en lachen wordt stilte,
echo van vragen dat geen antwoord vindt.
Maar een mensennaam kan niet vergaan,
niet verzinken in oneindig niets.
Jouw naam heeft klank en toon gezet
van hoe de jouwen verder gaan.
In gemis, maar ook in vertrouwen,
dat leven léven wordt,
als er maar genoten wordt,
gevochten en geknokt, geliefd en gelachen.
Zo wordt jouw naam
een witte roos aan ons hart,
bloeiend voor altijd, geurig en welriekend,
maar ook doornig stekend,
want jij bent er niet als wij jou roepen
en ons zoeken zal nooit vinden worden,
geen samen lachen en geen raken meer.
Maar in stilte
zul jij bloeien aan ons hart
als schitterende herinnering,
levend, tegen alle weerwil in.

Nee, vergeten zullen wij jou niet.
Wees gerust,
rust maar zacht,
rust in vrede.

Gerard Oostveen

15. Iedere dag

Je luisterend oor
je grappen en grollen
je plagen en dollen
je stralende ogen die iedereen zag
we zullen het missen...iedere dag.

Je tijd voor de ander
je aandacht en trouw
ze hoorden bij jou
je warmte, je delen, je vrolijke lach
we zullen het missen...iedere dag.

Je stilte, je eenvoud,
je kracht en je vragen
je vechten, je dragen
het lichtpuntje dat jij iedere keer toch weer zag
we zullen het missen...iedere dag.

Je moed en vertrouwen
je wil om te leven
de zon, ons gegeven
je liefde voor allen, je eindeloos geduld
zij hebben...jouw leven...voortdurend gevuld.

Wilma van Ophem-van der Meer

16. Vergeet de mooie dagen niet

Als de horizon zover je kunt kijken donker blijft,
zonder een teken van licht,
als je hart vol verdriet is en misschien vol bitterheid
als schijnbaar alle hoop op nieuwe vreugde
en geluk verdwenen is,
eenzaamheid de toekomst lijkt
zoek dan zorgvuldig in je herinnering
ik vraag 't je, naar de mooie dagen.
De dagen dat alles goed was, geen wolkje aan de hemel
de fijne gebeurtenissen,
die je samen hebt kunnen delen.
Laten die herinneringen de bron zijn
voor de moeilijke tijd die komt.

Vergeet de mooie dagen niet!
Want als je die vergeet komen ze niet meer terug!
Neem jezelf opnieuw in handen.
Vul je hoofd met blijde gedachten,
je hart met liefde en moed.
Dan komt alles weer goed.

Phil Bosmans

VOORTLEVEN

17. A Dieu

Je bent niet dood - de Heer heeft je geroepen
bij Hem te wonen in zijn glanzend huis;
je hoeft geen rust en vrede meer te zoeken,
je hebt ze nu - want je bent veilig thuis.

Je bent niet dood - je mag voor eeuwig leven,
je bent verlost van onvolkomenheid,
van pijn en verdriet. God zal je geven
een onbegrensd geluk in onbegrensde tijd.

Je bent niet dood - Maar ach, ik zal je missen
zoals een mens de meest-geliefde mist.
De jaren van geluk zijn niet meer uit te wissen
en ik geloof: God heeft zich niet vergist.

Nel Benschop

18. Als ik ga

Als ik ga, moet je niet huilen,
want echt weg ben ik eigenlijk niet.
Mijn lichaam is nu duizend dingen,
heb daarom niet zoveel verdriet.
Ik ben het vuur, ik ben de lucht, ik ben het water, ik ben de aarde.
Ik ben de kleine jongen, spelend in het gras,
ik ben de sneeuw en de duizend dingen,
ik ben weer degene wie ik was.
En als je wakker wordt, bekijk dan de bomen en de blauwe lucht,
kijk naar de vlinders en de bloemen,
kijk naar de vogels op hun vlucht.
Want al die dingen, ja dat ben ik,
sinds ik mijn lichaam achterliet.
Al die dingen zijn mijn leven.
Dus zie je, echt weg ben ik niet.

19. Dacht je

Dacht je dat al het grootse leven
dat hier op aarde heeft geleefd
ineens totaal is afgeschreven
ineens geen nut meer heeft?

Dat alle liefde die zij gaven
hun wijsheid of hun droefenis
onder de aarde ligt begraven
en dat daar niets van over is?

Ze leven verder en ze slapen
niet één moment, geen enk'le stond.
Hij heeft de mens niet geschapen
om op te bergen in de grond.

Toon Hermans

20. Eeuwig leven voor jou

Ze zeggen dat je gestorven bent, en dat is ook zo.
Je handen hebben de onze en de dingen om je heen losgelaten.
Je kijkt niet meer door het raam naar het weer van vandaag.
Je luistert niet langer als er ergens een deur opengaat
en je zegt niet meer: Kom binnen.
Je zegt de woorden niet meer, die je vroeger zei.
Het is stil geworden om je heen.
Maar toch horen wij je nog spreken en zien wij
met gesloten ogen wat je deed,
toen je nog gaande en staande bij ons was.

Nee, je zou pas echt dood zijn als wij je konden vergeten
en als je, weggewist uit ons geheugen, ons niet meer
bij zou staan met raad en daad van toen.
Dat doe je dus nog als we over jou verhalen vertellen:
hoe je het leven zag en de mensen

en wat je zou doen als je voor de vragen stond
waar wij voor komen te staan.

Nee, alles is nog niet voorbij.

Je leeft nog in onze verhalen over jou.

Onze handen kunnen je niet meer vasthouden,
maar wel onze woorden en de ogen van ons hart.

En daar zul je leven tot eens alles is volbracht
in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Want als je van iemand houdt, dan laat je die mens eeuwig leven.

21. Krachtiger dan de dood

Het is nog niet te begrijpen:

je stem niet meer te zullen horen,

jou niet meer naast mij te vinden

bij 't wakker worden

je gezicht niet meer te zullen zien.

Het is nog niet te begrijpen:

als anderen al weer doorleven

als bijna niemand nog je naam noemt,

zal ik jouw stem nog horen in mij

zal ik naar je verlangen

bij 't wakker worden van mijn verdriet.

Het is nog niet te begrijpen:

afscheid van jou te moeten nemen

het klinkt zo koud en onherroepelijk

je zult altijd bij mij blijven.

Ik zal mijn verdriet niet koesteren,

maar jou een warme plek blijven geven

diep in mij.

Jij was mijn geborgenheid
mijn tegenwicht
de intens levende
de storm soms,
maar ook de luwte.

geleefd heb je
tot het einde toe
en je leeft nog...

22. Ook morgen zal de zon opgaan

Ook morgen zal de zon opgaan, maar dan zullen we zonder jou verder moeten. Het zal zomer en winter zijn, De wind zal waaien met zijn geheimen uit verten, de regen zal de aarde drenken als weleer en we zullen er zonder jou doorheen moeten.

Maar jouw naam zullen we bij weer en wind met ons meedragen. Al wat in je leefde en je dreef, zal dan het onze geworden zijn. Want meer dan ooit spreek je nu tot ons hart en in stille uren ben je ons meer nabij dan woorden kunnen zeggen.

Blijf tot ons spreken als wij denken aan dagen die wij deelden, opdat jouw verlangens vervuld worden in een wereld waarin vrede de ene mens leidt naar de ander; opdat jouw verlangens vervuld worden in het werk van onze handen en door de woorden die wij zullen spreken zoals je dat van vrienden verwachten mag.

Jij wiens bestaan verweven was met het onze zult daarin verder leven. Jouw stem niet verwaaid, jouw woorden niet uitgewist, jouw vragende sprekende ogen niet vergeten.

En leef voort daar waar ook wij eens zullen wonen, als alle woorden zijn gezegd. En “vrede” die alle begrip te boven gaat, onze harten en gedachten zal behoede.

Jacques Verhees

23. Uit ons licht

Jij bent uit ons licht verdwenen.

Al zien we je nog in de binnenspiegel van onze ziel

Je licht,

Je weerloze liefde

Je betrouwbare ruimte, waarin kon genezen wat was beschadigd.

Jij bent uit ons licht verdwenen.

Je reis is begonnen naar een ander licht.

Ongekend voor ons, al zien we je in wazige spiegels.

Je bent verdwenen uit ons licht

Onze wereld wordt er donkerder van

Maar in het donker zal er een straal te zien zijn

Een straal van jouw licht.

24. Weg

Zijn wij onderweg naar 'iets'

of is het maar een reis naar 'niets'

leven tussen vreugd' en pijn

zou dat werkelijk leven zijn?

Is het leven...zomaar leven

of een deel van 't grote plan

soms kom je iets eeuwigs tegen

en héél even denk je dan:

dat het licht weer op kan stralen

uit een diepe duisternis

en dat leven wordt geboren

uit wat al gestorven is.

Toon Hermans

A F S C H E I D

25. Afscheid

Alles is voorgoed gedaan
als jij er klaar voor bent.
'k Heb aan je zijde gestaan
mijn God, ik heb je graag gekend.

Ik blijf nu hier, jij gaat naar daar
en daar is niet zover van hier.
We spreken af, ik weet niet waar
en daar ontmoeten we elkaar.

Zonder jou tikt de klok even snel
maar de tijden veranderen wel.
Dus neem ik afscheid, jij moet nu gaan,
weet, dat je in mijn hart altijd blijft voortbestaan.

Slaap zacht, je hebt het verdiend,
je leefde tot aan je laatste zucht.
En ga, ga nu m'n vrouw en vriend
en droom voor eeuwig opgelucht.

En ik weet dat ik dankbaar zou moeten zijn
maar precies daarom doet het zo'n pijn.

Zonder jou tikt de klok even snel
maar de tijden veranderen wel.
Dus neem ik afscheid, jij moet nu gaan,
weet, dat je in mijn hart altijd blijft voortbestaan.

Koen Wauters

26. Afscheid nemen

Afscheid nemen
is met zachte vingers
wat voorbij is dichtdoen en verpakken
in de goede gedachten
ter herinnering...
is verwijlen bij een brok leven
en stilstaan op de pieken
van pijn en vreugd...

Afscheid nemen
is met dankbare handen
weemoedig meedragen al wat waarde is
om niet te vergeten...
is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag der belevenissen loskomen
en achterlaten en niet kunnen vergeten...

Leven is
- vanaf zijn geboorte -
voortdurend afscheid nemen.
Loshaken om voort te gaan.
Jezelf verliezen om jezelf te vinden.
Het risico nemen
van de graankorrel
om vruchten voort te brengen.
Afscheid nemen is het moeilijkste in het leven.
Men leert het nooit.

Gelovigen nemen nooit afscheid van het Leven.

Dietrich Bonhoeffer

27. Groet

Nu jij van ons bent weggegaan,
wil ik je groeten namens ons allen.
Je hebt een bijzondere plaats in ons hart,
en zo blijf je voor ons leven.

We zullen je blijven herinneren,
maar ook over je blijven praten.
Zo blijf je niet alleen bij ons,
maar gaat jouw leven ook verder.

Onze ogen kunnen jou niet meer zien.
Onze handen kunnen jou niet meer aanraken.
Maar als we in ons hart kijken,
weten we dat je er nog bent.
En we kunnen niet geloven
dat je nergens meer bent.
We weten zeker:
Iemand zal nu verder naar jou omzien.

LANGDURIG ZIEKBED

Hier past ook:

17 A Dieu

28. Afscheid

Je blijft met lege handen achter,
je zou zo graag nog willen zorgen,
de tijd van waken en van wachten
is voorbij en elke morgen
brengt nu een lege dag vol pijn.
Er rest alleen herinnering
aan liefde-zorgend bij haar zijn.

In de leegte staat haar naam geschreven
komt alle goeds naar boven drijven.
Het allerliefste van haar leven
zal altijd in ons midden blijven:
een dierbaar mensenkind dat in haar eenvoud
zo vol betekenis kon zijn
gaf aan ons leven zin en inhoud.

DEMENTIE

29. Dement

Ik heb het eerst niet willen zien,
Ik kon het niet geloven.
Maar langzaam zag ik het begrip,
diep in je ogen doven.
Ofschoon je nog steeds bij ons was,
had jij ons al verlaten.
De dag kwam langzaam dichterbij,
dat ik niet meer met je kon praten.
Het brak m'n hart je zo te zien,
zo langzaam afgegleden.
Je geest die eens zo helder was,
leefde slechts in 't verleden.
Daar, in je eigen wereldje,
kon ik je niet bereiken.
Ik kon je taal niet meer verstaan,
alleen maar naar je kijken.
Bedankt voor alles wat je deed,
in al die andere jaren.
Ik zal je zoals je vroeger was,
diep in mijn hart bewaren.

Hennie Gerrits-Brink

30. Lege geest

De ziekte heeft hem weggenomen
Weg van zijn familie
Weg van zijn vrienden
Weg van mij!
Zijn geest is weggenomen

Mijn liefde voor hem is niet verdwenen
maar veel van wat we samen deden wel.

Als ik naar hem keek
zag ik dezelfde man als altijd
Maar als ik beter keek, in zijn gedachten
zag ik een andere mens
die zich niets herinnerde
van alles wat ik nog wist.

Misschien dat hij het niet begreep
en misschien dat hij het niet meer wist
dus dacht ik dat ik hem maar
moest helpen herinneren.
Ik hou van je opa,
Ik hou van je.

PLOTSSELINGE EN ONBEGRIJPELIJK DOOD

31. Een laatste afscheid bij een plotselinge dood

Je hebt ons niet meer kunnen groeten.

Er was geen laatste woord, geen brief om te zeggen

dat je van ons hield of hoe wij verder moeten zonder jou voortaan.

Je stem wordt niet meer gehoord en je ogen zijn gesloten.

En wat ons rest is alleen nog maar herinnering.

Maar daarin zul je dan ook leven.

En onvergetelijk zul je zijn, als in verhalen jouw naam wordt genoemd
en wij luisteren naar de stilte waarin jij tot ons blijft spreken.

Je blijft met ons meegaan, ons hele leven lang.

Zal er alleen maar leegte zijn als wij straks thuiskomen?

Zal er alleen maar gemis zijn als onze ogen vergeefs naar je zoeken en
je stem niet meer wordt gehoord?

Of zul je meer dan ooit wonen in de wereld van ons hart
die warmer is geworden sinds jij in ons leven kwam?

En als je nu ergens leeft waar altijd vrede is,
weet dan dat ons hart met jou verbonden is,
dankbaar voor alles wat je aan ons gaf.

ZELFGEKOZEN DOOD

32. Gemengde gevoelens

Heen en weer geslingerd
tussen boosheid en schuldgevoel
blijven wij achter
verdrietig
vertwijfeld
onze kansen met jou
verkeken voorgoed
het waarom van jouw weggaan
nooit uitgelegd
Ons hart verscheurd
door gemengde gevoelens.

Misschien
dat wij op een goede dag
mogen begrijpen
onze adem hervinden
onze blik verruimen
ons leven hernemen
in de troostende gedachte
dat jij vrede hebt gevonden
het verband kunt zien
en jouw plaats daarin
niet weg te denken
niet te vergeten
niet te vernietigen
door niets en niemand.

Mag je eindelijk thuiskomen
bij je diepste Zelf
Kom tot vrede
herken onze liefde.

33. Waarom?

Je was mijn vriend,
mijn metgezel
door alles heen.
Wij deelden onze diepste vragen
dacht ik
maar jij maakte heel alleen
die gruwelijke keus en ging jouw weg
een spoor naar nergens
dat doodliep in je eenzaamheid
waar ik je niet meer vinden kon
waar ik je ook niet zoeken kon.
Je sloot je af,
mijn metgezel,
je bleef alleen.
Jij mag je eigen grenzen hebben
dacht ik
maar jij ging heel alleen
de grens naar nergens over
een spoor liep dood
in zinloze verlatenheid.
Waar jij me niet meer horen kan
waar ik je nooit meer roepen kan.
Ik mis mijn vriend,
mijn metgezel,
ik ben alleen.
Mijn liefde schoot te kort
denk ik
ik was de vriend
waarvoor jij niet meer leven kon
die jou niet meer bereiken kon.
Mijn vriend is dood
mijn metgezel
door alles heen
is nu de vraag

"Waarom"

34. Wat zouden wij nog zeggen?

Wat zouden wij nog zeggen,
nu hijzelf de stilte koos?
We zagen hoe het leven hem beukte,
hoe slag na slag
hem dieper boog.
Machteloos hoorden we,
hoe hij klaagde en vocht
met zichzelf en zijn God,
tot hij brak
en niets meer geloofde.

Wij stonden verstomd
rond de kilte van zijn eenzaamheid.
Onze liefde kon hem niet verwarmen.
Hij durfde niet vertrouwen
op de kracht van onze armen,
nu hij zelf het leven niet meer dragen kon.
Hij wilde ons beschermen voor zijn pijn
en smeekte: 'Laat me gaan,
ik ben zo bang, dat ik ook jullie zal belasten'.

Hij koos de donkere diepte van de dood
en liet ons achter,
verward, woordeloos,
treurig-dankbaar tegelijk,
omdat zijn leed voorbij is
en wij de diepe pijn van het gemis
nog even kunnen laten
in de stilte van dit laatste samenzijn.

OVERLEDEN KIND

35. Alle grote mensen huilen

Alle grote mensen huilen,
heel de wereld heeft verdriet
want er is een kind gestorven.
Nog zo jong dat kan toch niet?

Het was nog maar pas begonnen
alles lag nog in 't verschiet.
Plannen, dromen, luchtkastelen,
neergehaald, dat mag toch niet?

En wie kan mij nu verklaren
wie jou zo vroeg sterven liet.
Zeg me niet dat God dat wilde.
Levengevers doden niet.

36. Doodgeboren kindje

Niet, omdat jij doodgeboren bent, mijn kind, ben je mij lief.
Maar ik heb jou gekend, zo levend in mijn schoot
En jou, mijn kleine wezentje, tot in mijn ziel bemind.

Ik heb je in geluk ontvangen en gedragen,
Behoedzaam, door de dagen en de maanden heen.
Jij was in mij verweven, jij groeide van mijn leven.
Nooit was ik nog alleen !

Jij hebt het licht niet mogen zien,
De warmte van ons beiden niet koesterend ervaren....
Was jij te broos, misschien:
Het zachte zuchten van een droom die niemand kan verklaren.

En toch leef jij nog in ons midden, kind:
Een vonkje vuur dat tedere liefde in ons wakker maakt.

Een kus van licht die zachtjes onze zielen raakt.....
Jij bent bij ons, jij blijft bemind.
Jij, lieve dode, levend kind.

37. Een kind duurt eeuwig

Een mensenleven duurt soms maar een oogopslag,
Maar een kind duurt eeuwig.
Een kind is onze dromen, onze wensen, onze
toekomstverwachting; voor goedheid,
voor het beste dat niet goed genoeg is.
Een kind is onze verwachting én inspanning dat het vrede zal vinden,
dat 't recht doet en recht ondervindt, dat 't bijdraagt aan wat goed is.
Een kind is ons meer waard dan wijzelf
Een kind overstijgt onszelf, is onze hoop.
Een kind is onze hoop die niet voorbijgaat.
Een kind korter dan een oogopslag, is in ons geloof, een kind dat
verblijft in eeuwige goedheid.
En wie het niet geloven kan, wenst het toch.

Marinus van den Berg

38. Er moet iemand zijn

Van de ene minuut op de andere ben je er niet meer
weggerukt, weggedragen
nooit meer te roepen, nooit meer te zien.

Van de ene minuut op de andere bestaan we niet meer
uiteengeslagen, doorgesneden
nooit meer een groeten, nooit meer ons lieven.

Van de ene minuut op de andere alleen nog herinnering
vervagend, verleden
nooit meer mijn zorgen, niets meer te geven.

Wie zal jou koesteren?
Wie zal jou wiegen?

Wie zal jou helen, jouw toevlucht zijn,
nu ik hier blijf staan met handen vol pijn?

Er moet iemand zijn,
groter dan ons leven,
die mijn handen,
jouw thuis wil zijn.

Yvonne van Emmerik

39. Gebalde vuistjes

Gebalde vuistjes
van de pijn
of kan het ook iets anders zijn?
Gebalde vuistjes
ben je boos
op het lijfje dat je koos?
Gebalde vuistjes
hou ze dicht!
Knijpen, harder,
laat niet los.
Er zit iets in,
ik zag 't even.
In haar knuistjes zit haar leven.
Hoelang mag ik dit nog vragen?
Uren, weken, maanden, dagen...
Want doe je ze open
kleine meid, dan ben je echt het leven kwijt.

40. Ik stuur je een brief aan een rode ballon

Ik stuur je een brief aan een rode ballon
Je bent nu zo ver en
ik kijk naar de sterren
en wou dat ik je bereiken kon.

Misschien ben je nu wel heel dicht bij de zon.
Zal de wind voor je waaien?
Mag je zwieren en zwaaien
en drijven en zweven net als mijn ballon?

Zonder geluid komt hij nu naar je toe
al zit ik vanbinnen
je naam uit te schreeuwen.

Ik wil met je praten al weet ik niet hoe.
Mocht je hem vinden
laat het dan even, heel even maar, sneeuwen?

Yvonne van Emmerik

41. Je naam

Je naam gaat van mond tot mond
gaat door de straten
blijft hangen in huizen
je echo waart rond.

Je naam als een luchtballon
zonder die draad
om je bij ons te houden
zweeft weg naar de zon.

Je naam moet hier blijven
dus zal ik die schrijven
en altijd weer noemen.

Je naam zal ik zingen
met liefde omringen
jouw naam zal ik roemen.

42. Onmogelijk

Hoe is het mogelijk
dat een bloem breekt in de knop
dat een ster wordt gedooft
dat een bron verdroogt
nog voor zij stroom wordt?

Hoe is het mogelijk
dat een twijgje breekt
dat een jong uit het nest valt
dat de avond valt
voor de dag begonnen is?

Hoe is het mogelijk
dat er kinderen sterven
nog voor zij uitgroeien?
En toch gebeurt het.

Hoe is het in Godsnaam mogelijk?

Ach, het is Gods-on-mogelijk.
Had God niet willen leven
in alles en allen
huilt God niet mee
door onze ogen?

Rob van Vlijmen

43. Sterrenkind

Zo klein,
Zo fijn,
Zo volmaakt,
Al zo veel harten geraakt
Het echte leven,
Is jou niet gegeven.
Wij hopen dat jij je plaats vindt,
Ga nu maar gauw mijn sterrenkind.

44. Vlieg mijn kind

Vlieg, vlieg, mijn kleine kind,
vlieg naar waar je de eeuwigheid vindt
een zachte wolk en duifjes klein
zullen voor jou vriendjes zijn
en de sterren en de maan
zullen voor jou stralen gaan
en de zon komt op voor jou
vlieg dus maar gauw.

Vlieg, vlieg mijn grootste schat,
wij hebben je maar even gehad
maar voor ons een dierbaar moment
dat wij je mogen en hebben gekend
jij prachtig kind. Jij deel van ons
jij wordt gedragen in het zachtste dons
door een engeltje van puur satijn
...tot dat we samen zijn....

Vlieg, vlieg, wees niet bang,
je mag best verdrietig zijn,
maar niet voor lang,
Want jouw hartje is puur en je zieltje nog vrij
Dus dans en zing en wees maar blij
neem alle kindjes bij je hand
en zie, je bent niet alleen in het hemelse land
dus ga maar jongen en huil maar niet
...echt wij vergeten je niet...

Vlieg, vlieg, mijn kleine kind
vlieg naar waar je de eeuwigheid vindt
ga maar, het is niet ver
vlieg maar, naar de mooiste ster

45. Waaron?

Waarom, spookt door ieders gedachte.

Een reden zoeken,

Die de pijn zou verzachten.

Waarom jij N

Waarom heb jij geen kans gekregen,

en mocht je nog geen X jaar leven.

Mijn liefde voor jou is zo groot.

Waarom jij N

Waarom moest jij nu dood

Weg zijn nu al mijn dromen.

Waarom jij N

Waarom ben jij van mij afgenomen.

Maar niemand kan het antwoord geven,

Zo hard is het leven.

Maar er komt een dag,

Dat ik jullie antwoord kan geven

Waarom N niet langer mocht leven

Waarom hij een andere taak heeft gekregen.

N wilde tussen de sterren en in onze harten zijn.

Dat is misschien de reden en verlicht een beetje de pijn.

46. Zo kort

Zo kort hebben we maar van jou kunnen genieten.

Zo kort was je maar bij ons.

Waarom maar zo kort?

Wat was je boodschap voor ons?

Wat heb je ons willen zeggen?

Je was een prachtige vlinder.

Je bracht zoveel warmte.

Je bracht zoveel liefde.

Je raakte ons zo teer tot in onze ziel.

Je was zo zonnig en kleurrijk.

Zo kort hebben we maar van jou kunnen genieten.
Ineens heeft de aarde zich geopend.
Ineens ben je achter de wolken verdwenen.
Ineens werd vrede, oorlog
Er vechten zoveel vragen in ons.
Er is een oorlog van onmacht en kwaadheid.
We kunnen niet begrijpen waarom.
We kunnen niet denken. We kunnen niet denken over onszelf.
We kunnen niet denken over God.
Onze ziel is braakliggend land.
Verscheurd door ons verdriet. Al onze kracht is uit ons weggezogen.
We kunnen niet anders dan roepen en stil zijn.
We kunnen niet anders dan zachtjes huilen en schreeuwen van verdriet.
Zullen we ooit rust kunnen vinden: Zullen we ooit kunnen berusten?
Zullen we de weg door het leven verder vinden?

Geen dag zal er zijn zonder aan jou te denken;
Als de zon zal schijnen.
Als de bomen bloeien.
Als de bloemen ons groeten.
Als we een vlinder zien.
Altijd weer zullen wij denken aan jou.
Zo kort maar konden we van jou genieten.
Levenslang, ben je bij ons.
Misschien kun jij onze wonden laten genezen.
Misschien kun jij ons een woord van vrede geven.

LEVENLOOS GEBOREN KIND

47. Niemandland

Al onze liefde deed je niet leven
eenzaamheid vormde een glazen wand
lieve ongrijpbare
levende dode
de wereld geen plek voor jou
niemandland.

Als een nachtvlinder
achter verlichte ramen
bezag je de huiskamers
van ons leven
bevangen door onmacht
de nacht op je hielen
de dood in de hand.

En met je verlangen
te mogen rusten
niet meer te hoeven,
te deinen in vruchtwater
slapen, slapen
en van niets weten
niet hoeven zijn.

Mag onze liefde
je nu bereiken
o, mag je ooit
opnieuw geboren
je hemel vinden
uitbundig leven
zonder die pijn.

Mag nu onze liefde
je blijvend omgeven.

OVERLEDEN JONGERE

Hier past ook:

15 Iedere dag

48. Hier kon jij niet bloeien

Als een bloem valt je leven uiteen.

In laatste ritseling
dwarrelt herinnering
aan wie jij was.

Elk blad een gedachte
een fluistering vol liefde
een vraag, een belofte
onuitgesproken woorden
voornemens voortijdig
gebroken in onmacht.

De angsten, de twijfels
maar ook de vreugden
de glimlach, de tranen.
Vleugen van jou
uiteengevallen
niet als los zand
maar kwetsbare delen
van een bloem
die hier niet bloeien kon.

Moge de kiem van jouw wezen
nu ontvangen
wat jij verlangde:
eeuwig licht
eeuwige adem
eeuwige schoonheid
die aan rozen doet denken.

49. Verder leven in ons

.... nog zoveel wegen lagen voor je open
die je niet meer in kunt slaan.

Nog zoveel toekomstdromen lijken onvervuld.

Of hoop je nu dat wij misschien ?

Hoop je nu misschien dat wij je ooit gedroomde wegen verder gaan
en doen wat jij had willen doen ?

Hoop je nu misschien dat je in ons voort zult leven,
als de wereld om mensen vraagt die haar leefbaar en bewoonbaar
maken.

Jouw naam, ..., zal met ons meegaan.

En je hart voor mensen zullen we ons leven lang met je delen.

En je dromen hopen wij waar te maken door met jouw aandacht en
enthousiasme te werken aan een betere wereld.

Wil zo in ons midden voortleven in woorden, handen en ogen van
mensen

die met jou verbonden willen zijn.

En als je nu ergens leeft waar altijd vrede is,
weet dan dat ons hart bij je is.

Want wij zullen je nooit vergeten en je zult in ons hart blijven leven.

OVERLEDEN PARTNER

Hier passen ook:

3 **Stil word ik in mijzelf**

21 **Krachtiger dan de dood**

25 **Afscheid**

50. Adieu

Ik had je zo graag nog willen bereiken.

Nog willen vragen:

'Was het goed zo...?'

Ik had je nog graag willen spreken.

Al was het maar eenmaal.

Maar misschien was het gescheiden zijn
dan nog zwaarder geworden.

Ik had je zo graag nog eens willen spreken.

Nog willen vragen:

'Heb je gezien dat die er was en die ook?

Heb je al die mensen gezien?

Allemaal voor jou?' Ik wist niet dat je zoveel mensen kende.

Ik wist niet dat zoveel mensen om jou gaven.

Ik heb zo gehoopt dat je ons nog zag,
en al die bloemen en tekeningen.

Ik heb zo gehoopt dat je het gehoord hebt:
de liederen, de woorden en de muziek.

Ik zou je nog willen danken

voor die laatste dag met jou bij ons.

Een ander kan het haast niet geloven:

toch een mooie dag, zoveel liefde.

En vooral een dag om niet te vergeten.

51. Afscheid

Elke middag is een afscheid van de morgen,
Elke morgen is een afscheid van de nacht.
Ieder afscheid zal je een beetje pijn bezorgen,
Het is of je na een afscheid toch nog wacht.

Als je een allerlaatste afscheid hebt genomen,
Blijft degene die vertrok je toch steeds bij,
Ook al weet je dat hij niet terug zal komen,
In gedachten staat hij altijd naast je zij.

Ieder afscheid kost een stukje van je leven,
Omdat ergens toch wat liefs verloren gaat,
Alles wordt een mens maar tijdelijk gegeven,
Je verliest iets, als een geliefde je verlaat.

Hoeveel deuren heeft een mens al niet gesloten,
Achter elke deur rust een herinnering
Waarvan je samen zo dikwijls hebt genoten,
Ieder afscheid is een soort ontmoediging.

Maar toch gaan er ook weer altijd deuren open,
Zie je weer een lach en druk je weer een hand,
Komt een stukje toekomst naar je toe gelopen,
Zet je het gemis maar even aan de kant.

Afscheid nemen is dus ook opnieuw beginnen,
Ook al draag je het verleden met je mee,
't Leven leert je ieder afscheid overwinnen,
En dat is toch een bemoedigend idee!

52. Blijven gedenken

Als straks het rouw rumoer om jou is verstomd
de stoet voorbij, schuifelende voeten,
dan voel ik dat er een diepe stilte komt,
en in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten,
en telkens weer zal ik je tegenkomen.
We zeggen veel te gauw: Het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wat je was, en ook niet wat je zei.
Ik zal nog altijd grapjes met je maken.
We zullen samen door het stille landschap gaan;
nu je mijn handen niet meer aan kunt raken,
raak je mijn hart nog duidelijker aan.

Toon Hermans

53. Blik

Beelden van jou
registreerde ik
met mijn camera

Later draai ik
ze af
bekijk ze, zet ze stil
spoel ze weer terug
plak en knip
tot een film

Vervolgens blik ik
je in
en plaats
de metalen doos
in mijn archief

Dag lief

54. Het einde is geen einde

Het einde van jouw leven,
is nog niet het einde van mijn relatie met jou.
Het einde van jou aan te kunnen raken,
betekent nog niet dat jij me niet meer raakt.

Het einde van het leven is nog niet het einde
van het geleerde, en het geleden verleden.
Ik ga wel verder, maar ik ga niet door zonder jou.
Jij was mijn eerste liefde,
zo heerlijk zo verrassend.
Zo vernieuwend zo onvergetelijk.
Je blijft in mijn geheugen, in mijn verhalen.
Ik ben mezelf niet, ondenkbaar zonder jou.
Ik spreek nog met je en jij antwoordt mij.
Ik hoop, ik geloof, dat jij ergens nog een oogje in
het zeil houdt.

55. Huil niet

De dood is niets, ik ben alleen naar de andere kant.
Ik ben mezelf, jij bent jezelf.
Wat we voor elkaar waren, zijn we nog steeds.
Noem me zoals je me altijd genoemd hebt.
Praat met me zoals je dat vroeger deed:
niet plechtig, niet triest..
Lach om waar we samen om moesten lachen.
Denk aan mij, bid met mij.
Spreek mijn naam uit, zoals je dat altijd hebt gedaan,
zonder extra nadruk, zonder droefheid.
Het leven is wat het altijd is geweest,
de draad is niet gebroken.
Waarom zou ik nu uit je gedachten zijn:
omdat je me niet meer ziet?
Nee, ik ben niet ver,

ik ben aan de andere kant..
Zie je, alles is goed,
je zult mijn hart opnieuw ontdekken en er tederheid terugvinden.
Dus droog je tranen en glimlach.

naar Sint Augustinus

56. Ik draag jou rond

Ik draag jou rond
Jij bent me niet ontvallen
ik draag jou in mij rond
zolang ik leef heb jij in mijn binnenste
een mond.
Jij bent me niet ontvallen
Ik draag jou altijd in mij rond.

57. Mijn hand op die van jou

Je angst, je eenzaamheid, je leefde moedeloos, beknot
verslagen in de tijd, toch waren we méér één dan ooit
veel dichterbij elkaar, je zocht m'n ogen, m'n gezicht
je keek daar zwijgend naar het was alsof je woorden zocht
die 'k nog niet had gezegd, ik heb zo dikwijls zacht m'n hand
op die van jou gelegd....

Je bent niet meer, je pijn is weg je eenzaam-zijn voorbij
nooit zal ik weten wat je diep verborgen hield voor mij
ik spreek je naam zo vaak hardop wanneer ik je erg mis
'k bewaar zo zeker voor mezelf deze getuigenis
dat liefde door veel angst en pijn uitgroeit tot groter goed.

Ik weet niet hoe 'k het vol verdriet in woorden vatten moet.
Je was m'n leven, dag en nacht m'n zin, m'n doel, m'n groei
ik zag je fouten, meer nog zag 'k 't goede in jou, je bloei,
je ziekte sloeg een hechtere brug dan die ons reeds verbond,
toen je nog meedeed, werkte en zong midden in het leven stond.

De laatste dag zocht je naar het woord dat 'k dikwijls heb gezegd
ik heb vol liefde zacht m'n hand op die van jou gelegd.

58. Onvervangbaar

Je bent onvervangbaar
voor de liefste mens uit je leven.
Je laat een leegte na die niemand kan opvullen.
Die leegte moet ook niet worden opgevuld.
Die leegte geeft de tijd en de ruimte
om je te herinneren.
En de herinneringen zijn de kostbare parel
Onzichtbaar
tussen mijn en jouw ring
van liefde en trouw.

59. Over de dood heen

Jouw stem klinkt niet meer
in ons midden.
Toch spreek je nog in
mijn hart.
Jouw ogen zijn nu gesloten.
Toch zie ik je soms
nog voor mij.
Jouw handen zijn stilgevallen.
Toch voel ik dat je me nog steunt.
Je naam zal steeds minder
genoemd worden,
maar ik zal je bij je naam
blijven noemen.
Ik vraag dat ze je niet doodzwijgen,
jouw naam niet vermijden.
Wie ik zo liefhad,
blijft leven over
de dood heen.

60. Speciaal voor jou

Ik hou van je,
omdat je deed zoals je was
en dat was heel bijzonder.
Jij was degene die onze dromen
heeft doen uitkomen.

Ik respecteerde je om je kracht.
Jij was er altijd als het moest;
jij kleurde mijn leven op een bijzondere manier.
Je gaf het inhoud en betekenis,
met jou samen zagen de dingen er mooier uit.
Jij was mijn steun en toeverlaat,
voor eeuwig en altijd.

61. Tot aan de poort

Tot aan de poort heb ik je vergezeld,
jij ging naar binnen; ik bleef buiten staan.
Ik keek je na, verbijsterd en ontsteld,
en tastend ben ik hier mijn weg gegaan.

De wereld was te groot voor mij alleen,
en alles wankelde, elk woord deed pijn.
En daar waar gisteren de zon nog scheen
hing nu een ondoordringbaar mistgordijn.

Een golf van wanhoop stormde op mij aan,
maar willoos ging ik verder, moe en mat;
en in een zee van leed was ik vergaan
als God mijn handen niet had gegrepen.

62. Wensenlicht

Als je wilt dat er licht is, ontsteek het dan zelf.
Je hebt lucifers om het te ontbranden.
Een mens heeft zoveel,
zo heel veel licht, in beide handen...

Als je wilt dat er warmte is, maak hoog dan het vuur.
Je hebt woorden om kilte te doven.
Een mens heeft zoveel,
zo heel veel kracht, om in te geloven...

Als je wilt dat er vrede is, begin dan bij jezelf.
Je hebt kansen harmonisch te bloeien.
Een mens heeft zoveel,
zo heel veel goeds, door innerlijk groeien...

Als je wilt dat er liefde is, geef iets van jezelf.
In troosten, een veilig omarmen.
Een mens heeft zoveel,
zo heel veel steun, om anderen te warmen...

Als je wilt dat er licht is, ontsteek dan jouw lamp.
In luisteren, beschermend meeleven.
Een mens heeft zoveel,
zo heel veel liefs, om weg te geven...

Als je wilt dat er warmte is, zoek het bij elkaar.
In ontmoeten, in vieren, in samenzijn.
Een mens heeft zoveel,
zo veel om te delen, elkaars allernaaste te zijn.

Als je wilt dat je haar nooit vergeet,
ga dan de wereld in en vertel,
over haar liefde en haar warme hart,
vertel zoveel verhalen over haar,
dat je haar nooit vergeet.

OVERLEDEN OUDER

Hier past ook:

20 Eeuwig leven voor jou

63. Als een zuchtje van de wind

Ze zijn zo stilletjes vertrokken.
Haast ongemerkt zijn ze gegaan
zodat het eigenlijk gewoon is
dat als je vraagt hoe het met ze gaat
je niet opkijkt als ze zeggen
tussen neus en lippen door
die is gisteren gestorven
had daar ook de leeftijd voor.

Ze zijn zo stilletjes vertrokken
vanuit dat laatste kopje thee
vanuit die uitgesponnen zorgen
één plus één, het werd nooit twee.
Vanuit die laatste stap voor stappen
als de eerste stappen van een kind
zijn ze stilletjes vertrokken
als een zuchtje van de wind.

Ze zullen zachtjes bij je weggaan
zij, die jou baren, straffen, voeden,
die in hun hart jou leven koesteren
en elke stap die jij verzet
ervaren als hun eigen stap.

Ze zullen zachtjes bij je weggaan
haast ongemerkt weg uit dit leven
en zullen voor de tweede keer
aan jou die door niemand meer
een kind genoemd wordt, leven geven.

Ze zullen zachtjes bij je weggaan
als een zuchtje van de wind
en aan hun hand zal met hen meegaan
het met hun gestorven kind
dat jij was.

Liselore Gerritsen

64. Als je je vader verliest

Als je je vader verliest aan de dood,
je vader op wie je kon rekenen, bij wie je veilig was
en die zich in jou interesseerde,
je vader, met wie je praten kon,
om zo je eigen weg te vinden.

Als je je vader verliest aan de dood,
dan kan bijna niemand zeggen hoe dat voor je is,
hoe leeg het in jezelf kan zijn.

Als je je vader verliest aan de dood,
zou je hem nog even willen spreken,
hem willen zeggen hoe het met je gaat,
hoe je hem mist.

Als je je vader verliest, verlies je veiligheid en houvast.
Je wereld is niet meer als voorheen.

65. Als je vader er niet meer is

Je leven is voor altijd anders als je vader niet meer tastbaar in je leven
is.

Niet meer tastbaar, maar wel voelbaar in de herinneringen die je aan
hem hebt.

Soms doen die herinneringen pijn, omdat je hem mist.
Soms doen die herinneringen je goed, omdat je weet
dat hij van je hield.

Soms zijn die herinneringen een hand op je schouder
en helpen ze je om je leven zo zinnig mogelijk te leven
Maar je leven is voor altijd anders geworden,
als je vader er niet meer is.

66. Dag kleine vrouw

Dag kleine vrouw, dag lieve moeder
Dag oma, nu moet u gaan
Alle werken en alle zorgen
Het was goed, het is nu gedaan

Ze was zo zichzelf
in alles wat ze deed
Haar lachen, haar huilen
haar lief en haar leed

Bedankt kleine, lieve vrouw
De oorsprong van ons bestaan
Wij zullen nu zonder jou
toch verder moeten gaan
Want je was toch onze moeder
Je was toch ons thuis
Je droeg vaak heel moedig
Het jouw opgelegde kruis

Tot ziens, lieve moeder
Rust zacht, voorgoed deze keer
Gaat onze weg teneinde
Dan zien wij je weer

67. Eer

Zijn wortels zijn nu doorgesneden.
Zijn leven is voorbij.
Hij heeft zijn kaarsje doorgegeven.
De taak is nu aan mij.

Zijn wortels zijn nu doorgesneden.
Mijn vader is niet meer.
Doch in zijn warmte voort te mogen leven,
is voor mij een grote eer.

68. Hij was geen prater

Hij/zij was geen prater,
vaak werd er niet veel gezegd,
niet alles hoeft te worden uitgelegd.

Wie liefheeft, die begrijpt wel zonder woorden,
Die heel gewone dingen, maakten de band heel hecht.
De alledaagse bezigheden ze maakten het zo echt,
gewoon omdat ze bij hem/haar hoorden.

En wie dat weet, begrijpt nu het gevecht
om te aanvaarden wat de dood heeft opgelegd,
die wrede dood, die het geluk verstoorde.
Maar toch, het leven is niet slecht,
want liefde blijft, komt eeuwig tot haar recht
en boven het heelal
schrijft God voor ons de slotakkoorden.

69. Moeder

De milde moederhanden over het wijze hart gevouwen,
ogen voorgoed geloken in het stil gezicht, rust zij nu vredig,
en in tijdloos schouwen vergeleed zij door de dood
naar " 't Eeuwig Licht".

We zien haar nog eens aan, en kunnen niet vergeten,
hoe zij ons vormde, voedde, troostte en genas.
Doorheen het zwaar verdriet rijpt traag het teder weten
hoe zonder-grenzen-goed, hoe gaaf zij "MOEDER" was.

En stervend was zij nog gelovend in het Leven,
was zij de warme ster, die ons is voorgegaan.
Wat z' ons, haar kinderen schonk, mogen wij het verder geven,
in liefde, schoon en mild, zoals MOEDER heeft gedaan.

Zoals MOEDER op de HEER ons hoog vertrouwen stellen.
Hem om zijn goedheid loven, ook in leed,
in duizend daagse dingen, niet te tellen,
Hem dienen, nederig, trouw, zoals MOEDER heeft gedaan.

70. Moeder

Je handen reiken overal
tijd kon je niet beletten
om als een werktuig in Gods hand
met vast geloof bergen te verzetten.

Je was een moeder in kwadraat,
schiep steeds een hechte band.
Met al je liefde gaf je ons
een onbekommerd moederland.

Je bestaan was sober en zorgbarend,
een strijd voor eigen bloed.
Dit overpeinzend zegt mijn hart:
Je hebt het leven nog te goed.

71. Moeder

Je moeder blijft je moeder zo eigen en vertrouwd.
Je wilt haar niet graag missen, omdat je van haar houdt.
Maar eens dan komt de dag, dat je haar moet laten gaan.
Je verstand zegt dat het goed is maar in je ogen blinkt een traan.

In Paradisum deducant te angeli:
de engelen, zij mogen je begeleiden
naar het paradijs.

Onze vaders en moeders zongen het
als een wiegelied voor hun doden.
Kon ik hun lied nog maar zingen
mijn lied is een schamele bede.

Wat hoop ik vurig
dat jij niet alleen zult zijn
aan de andere kant
waar wij niet kunnen komen.
Wat hoop ik vurig
dat engelen bestaan
en jou opvangen
zoals koesterende moeders
hun pasgeboren kind.
Wat hoop ik vurig
dat zij je naar het land zullen dragen
van onze mensendromen,
dat daar de anderen zijn
die ons zijn voorgegaan:
de geliefden, de vaders, de moeders.
Wat hoop ik vurig
dat jij daar wordt bemind,
dat je ginds rust zult vinden
geluk en licht en liefde,
een stralend nieuw begin.

72. Moeder

Moeder, je hebt veel moeten lijden,
het was soms niet om aan te zien;
dan bad ik God, je te bevrijden,
genadig naar je om te zien.
En nu Hij je heeft weggenomen
ben ik pas weer tot rust gekomen.

Je lichaam is zo smal geworden
dat ik er al je pijn uit las;
't is als bij de bloemen die verdorden:
een schaduw van wat eenmaal was.
De dood heeft alles weggenomen
waardoor ik je nabij kon komen.

Ik kus nog eens je koude wangen,
ik streel nog eens je koude hand -
Dag moeder - God zal je ontvangen
daar waar geen pijn je kracht verbrandt;
want Hij heeft alles weggenomen
wat tussen jou en Hem wou komen.

Nel Benschop

73. Ouders

Ze waren er voor jou.

Ze zijn er nog als ze er niet meer zijn.

Ze zijn in je herinnering.

Ze zijn in je verhalen.

Geen langere band dan die tussen kinderen en ouders.

Een band die bindt, verbindt en boeien kan.

Een band die afstand vereist om ruimte te scheppen.

Levensruimte voor jezelf.

Doorgang om levensadem te vinden voor je eigen weg.

Sterft een van hen, dan krijgen beiden een andere plaats.

Er ontstaat een nog onbekende ruimte;

een andere afstand.

Waken bij ouders die sterven is thuiskomen bij jezelf.

Waken is terugkijken, zien, voelen, en weten.

Wat was, niet was, wel en niet anders had kunnen zijn.

Waken is groeten met je ogen met je handen,

met je adem en vertoeven aan de grenzen,

waar het verlangen is naar een nieuwe ruimte.

74. Vader

Al jouw liefde, lieve vader

gaf je aan ons allemaal.

Nu is hier de plaats die je had

heel erg leeg, zo dor en kaal.

Maar voor jou is er daarboven

een bloementuin met wondere pracht.

Daar mag je nu in gaan rusten

want jouw taak hier is volbracht.

75. Vader

Wat vreemd, dat u er niet zult wezen
wanneer ik weer naar huis zal gaan.

U zult niet in de kamer staan
en mij omhelzen, als vóór dezen.

'k Zal nooit meer, als u zat te slapen
boven een boek, boven een krant,
het blad, dat glipte uit uw hand
glimlachend van de grond oprapen.

'k Zal nooit uw "goede nacht" meer horen,
of het gestommel op de trap,
wanneer uw zo bekende stap
de morgenstilte kwam verstoren.

Nooit zult u door de tuin meer lopen,
waar ied're bloem en ied're plant
getuigde van uw zorgende hand.

- Nu ging de hemeltuin u open. -

O, die vertrouwde, kleine dingen,
die u zo onopvallend deed,
die zal ik missen, tot dit leed
verstild is tot herinneringen.

Nel Benschop

OVERLEDEN OPA / OMA

Hier past ook:

20 Eeuwig leven voor jou

76. Gedicht voor opa/oma

Nu je van ons bent weggegaan
wil ik je groeten namens alle kleinkinderen.
Je hebt een bijzondere plaats in ons hart
en zo blijf je voor ons leven.

We zullen je blijven herinneren,
maar ook over je blijven praten.
Zo blijf je niet alleen bij ons,
maar gaat jouw leven ook verder.

Onze ogen kunnen jou niet meer zien.
Onze handen kunnen jou niet meer aanraken.
Maar als we in ons hart kijken,
weten we dat je er nog bent.

En we kunnen niet geloven
dat je nergens meer bent.
(Je bent weer bij opa/oma)
Iemand (God) zal nu toch wel naar jou omzien,
zoals jij in je leven naar anderen (ons) hebt omgezien.

